

I tidernes morgen før fugle fik mæle,
og lyset, det dæmrede lidt efter lidt,
og hænderne formede svange og hæle
og rejste et legeme svajende blidt,
og ansigtets under med øjne og kinder
sig vendte mod skaberens spejlende øje,
da var du en fylde af alt i det høje.

Min mester, nu træder jeg ind i din stue,
hvor ingen har været tre hundrede år,
og bydes velkommen herind af din frue,
som viser mig ud, hvor du selv går og sår
den sæd, du har samlet, hvor frem den er vrimlet
til dig i din have for ikke at synde
men gro med en helt ubegribelig ynde.

Du siger, at livet har veje, vi ikke
kan kende men ene må ane os til;
når greben kan synke i jorden og ligge
i hånden, som mestrer det strengeste spil,
så kan vi den vende i mulden og finde
de nye kartofler, som lysende falder
i øjnene og brat på fingrene kalder.

Nu går jeg til hånde herinde og mærker
din ånde i luften, hvor ordet er sagt
som skabende magt i utallige værker
og udfoldet i umiskendelig pragt;
den yndigste rose, den vil jeg dig vise
så høj og så flot som en lærke forleden
mig kaldte med lodrette triller til Eden.